

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Sakálovej a sudcov JUDr. Ľubora Šeba a JUDr. Edity Bakošovej, v právnej veci žalobcov **1/ A. K.**, bývajúceho v Ž., **2/ A. K.**, bývajúcej v Ž., **3/ Z. K.**, bývajúcej v Ž., zastúpených JUDr. A. G., advokátom so sídlom v B., proti žalovanému **M. B.**, bývajúcemu v N., zastúpenému JUDr. P. K., advokátom so sídlom v M., **o ochranu osobnosti**, vedenej na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 13 C 87/2006, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. februára 2008 sp. zn. 14 Co 332/2007 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **z a m i e t a .**

Žalobcom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou podanou Okresnému súde Žiar nad Hronom 9. mája 2006 sa žalobcovia 1/ a 2/ domáhali posmrtnej ochrany osobnosti ich syna podľa § 13 a § 15 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) poskytnutím náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, každému vo výške 33 193,92 € (1 000 000,-- Sk), ktorá ujma vznikla ich synovi neoprávneným zásahom žalovaného do jeho života a telesnej integrity. Touto žalobou sa žalobcovia 1/ až 3/ domáhali aj ochrany svojej osobnosti poskytnutím náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, nakoľko usmrtením ich syna a brata došlo k zásahu do ich osobnostných práv, čím bola narušená celistvosť rodiny, bolo zasiahnuté do ich súkromného a rodinného života, pričom následky sú trvalé a neodstrániteľné, keď ochudobnenie v citovej oblasti je nenapraviteľné. Žalobcovia 1/ a 2/ ako rodičia požadovali

priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 19 916,35 € (600 000,-- Sk) a žalobkyňa 3/ ako sestra vo výške 16 596,96 € (500 000,-- Sk). Svoju žalobu odôvodnili tým, že žalovaný zavinením dopravnej nehody, za ktorú bol v trestnom konaní právoplatne uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví z nedbanlivosti, spôsobil smrť ich syna a brata, ktorý zraneniam na mieste dopravnej nehody podľahol.

Okresný súd Žiar nad Hronom rozsudkom zo 16. augusta 2007 č.k. 13 C 87/2006-113 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ až 3/ náhradu nemajetkovej ujmy, každému vo výške 6 638,78 € (200 000,-- Sk) a trovy konania, spolu vo výške 4 514,96 € (136 017,80 Sk) do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia na účet právneho zástupcu žalobcov. Vo zvyšku žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie vo výroku, ktorým čiastočne vyhovel návrhu na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch z dôvodu neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcov podľa § 13 ods. 2 OZ odôvodnil tým, že neoprávnený zásah žalovaného do emocionálnej sféry žalobcov vyvolaný úmrtím blízkej osoby zakladá právo domáhať sa ochrany ich osobnosti ako aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej výšku určil podľa § 13 ods. 3 OZ s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Skutkovo mal prvostupňový súd za preukázané, že žalovaný bol právoplatným rozsudkom v trestnom konaní uznaný vinným zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 a 2 Trestného zákona, nakoľko pri dopravnej nehode 2. septembra 2003, porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z jeho zamestnania a uloženú mu podľa zákona, z nedbanlivosti spôsobil smrť syna žalobcov 1/ a 2/ a brata žalobkyne 3/. Okresný súd tak mal preukázané, že zásah bol protiprávny, teda neoprávnený a z hľadiska zodpovednosti nebolo významné, či tento neoprávnený zásah bol spôsobený zavinene, nezavinene, vedome, alebo nevedome, keďže ide o objektívnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných práv. Na skutočnosť, že neoprávnený zásah bol spôsobený z nedbanlivosti a že aj sám syn a brat žalobcov porušil svoju právnu povinnosť, prihliadol potom prvostupňový súd pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v súlade s § 13 ods. 3 OZ ako na okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva. Závažnosť vzniknutej ujmy žalobcov mal súd preukázanú s prihliadnutím na zdravotný stav žalobkyne 3/ a vzhľadom na príbuzenský vzťah žalobcov ako najbližších rodinných príslušníkov nebohého, u ktorých bola prítomnosť najintenzívnejších interpersonálnych väzieb na výsostne emocionálnom základe nespochybniteľná.

Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie žalobcov i žalovaného rozsudkom z 12. februára 2008 sp. zn. 14 Co 332/2007 rozsudok súdu prvého stupňa v časti, v ktorej okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom náhradu nemajetkovej ujmy, každému 6 638,78 € (200 000,-- Sk) potvrdil a v časti, v ktorej čo do zvyšku okresný súd návrh zamietol a v časti o náhrade trov konania rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V potvrdzujúcej časti mal odvolací súd za to, že prvostupňový súd vykonal dostatočné skutkové dokazovanie, ktoré dalo spoľahlivý základ pre jeho rozhodnutie. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalovaný svojím protiprávnym konaním, ktorým zavinil dopravnú nehodu, následkom ktorej zahynul syn žalobcov 1/ a 2/ a brat žalovanej 3/, zasiahol závažným spôsobom do súkromia žalobcov, chráneného § 11 OZ, Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 8 ods. 1). Poukázal na to, že súčasťou práva na súkromie je aj rodinný život, ktorý zahŕňa vzťahy medzi blízkymi príbuznými, ktorými žalobcovia nepochybne voči nebohému boli, nakoľko išlo o rodičov a sestru, pričom strata jedného z členov tohto rodinného spoločenstva je neodčiniteľnou ujmom postihujúcou všetkých ostatných členov. Žalobcovia ako najbližší príbuzní mali s nebohým synom a bratom vytvorený pevný citový vzťah, ktorá skutočnosť bola preukázaná výpoveďami svedkov a znaleckým dokazovaním vo vzťahu k žalobkyni 3/. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odvolací súd potom rovnako ako súd prvého stupňa považoval za primerané zadost'učinenie. Stotožnil sa s prvostupňovým súdom aj vo výške poskytnutej náhrady. Poukázal na to, že prvostupňový súd pri určení výšky náhrady správne prihliadol na závažnosť vzniknutej ujmy žalobcom a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Jednou z týchto okolností, na ktorú prvostupňový súd správne prihliadal bola aj skutočnosť, že ani konanie nebohého ako účastníka cestnej premávky (chodca) nebolo právne bezzávadné, keď aj on sám porušil pravidlá cestnej premávky (§ 52 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z.) tým, že išiel po nesprávnej strane vozovky chrbtom k prichádzajúcim vozidlám, čím vystavil svoj život ohrozeniu. Odvolací súd, vzhľadom na túto okolnosť, za ktorej došlo k porušeniu práva na ochranu osobnosti, považoval svoje rozhodnutie, založené na výklade hmotnoprávneho ustanovenia § 13 OZ, ktorá problematika je nová, bez ustálenej právnej praxe, za rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, preto proti nemu pripustil dovolanie na posúdenie správnosti svojho právneho záveru v znení, či aj v prípade, ak dotknutá osoba konala protiprávne a toto protiprávne konanie je v príčinnej súvislosti s následkom, môžu sa

osoby v zmysle § 15 OZ, prípadne samotná takáto osoba domáhať nárokov v zmysle § 13 a či z takéhoto konania môžu odvodzovať svoje nároky žalobcovia 1/ až 3/ v zmysle § 13 OZ.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie podľa § 238 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) žalovaný. Dovolanie odôvodnil § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Namietal nesprávne právne posúdenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 OZ, vzhľadom na skutočnosť, že usmrtený chodec sám svojím nedbanlivostným protiprávnym konaním, ktoré bolo v príčinnej súvislosti s následkom (jeho smrťou) tento zásah umožnil. Mal za to, že za takejto situácie, keď aj samotná dotknutá osoba zavinila zásah do svojich osobnostných práv, nie je možné, aby sa táto osoba, resp. osoby podľa § 15 OZ, ani dotknuté osoby, ktorým bolo následne zasiahnuté do ich osobnostných práv domáhali nárokov podľa § 13 ods. 2 OZ. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť.

Žalobcovia vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že rozsudok krajského súdu považujú za správny a dovolanie žalovaného za nedôvodné. Navrhli preto dovolanie žalovaného proti potvrdzujúcemu výroku rozsudku odvolacieho súdu zamietnuť a žalovaného zaviazať k povinnosti nahradiť žalobcom trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 3 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 a 2 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Občiansky súdny poriadok upravuje prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu v ustanoveniach § 237 a § 238.

Podľa § 238 ods. 3 O.s.p., dovolanie je prípustné tiež proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho

rozhodnutia, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Pred samotným posúdením správnosti napadnutého rozsudku krajského súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti treba uviesť, že vyslovením prípustnosti dovolania v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. vymedzuje odvolací súd zároveň aj právnu otázku zásadného významu, pre vyriešenie ktorej v dovolacom konaní vytvoril priestor. Dovolanie v takomto prípade okrem väd naplňujúcich znaky dovolacích dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. a/, b/ O.s.p., môže byť odôvodnené len nesprávnym právnym názorom zaujatým v napadnutom rozhodnutí, a to práve v tej právnej otázke, ktorá viedla k prípustnosti dovolania.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že odvolací súd je viazaný tak rozsahom dovolania ako aj uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane jeho obsahového vymedzenia. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p. neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, ibaže tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Dovolací súd najskôr skúmal, či napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vtedy, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Žalovaný nenamietal, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo. Iné vady konania ani dovolaním namietané neboli a zo súdneho spisu nevyplývajú.

Prípustnosť dovolania žalovaného na základe uvedeného tak vyplýva len z ustanovenia § 238 ods. 3 O.s.p. a zo skutočnosti, že odvolací súd samostatným výrokom svojho rozsudku pripustil proti svojmu rozhodnutiu dovolanie. Týmto ustanovením je odvolaciemu súdu zverené oprávnenie založiť výrokom rozsudku prípustnosť dovolania v prípade, že rozhodnutie

odvolacieho súdu je zásadného právneho významu. V takom prípade je dovolateľ oprávnený napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu výlučne len z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a to práve len v tej konkrétne vymedzenej otázke, pre ktorú bolo dovolanie pripustené. Predmetom súdneho posudzovania môžu byť potom len právne otázky, keďže na riešenie skutkových otázok dovolací súd nie je oprávnený ani vybavený procesnými prostriedkami (§ 243a ods. 2, veta druhá O.s.p.). Vychádzajúc z uvedeného dovolací súd v predmetnom dovolacom konaní nepreskúmal správnosť žiadneho skutkového záveru, ale ani správnosť tých právnych záverov, ktoré nesúvisia s otázkou zásadného právneho významu, pre ktorú bolo dovolanie pripustené.

Odvolací súd pripustil dovolanie z dôvodu, že za otázku zásadného právneho významu považoval právne posúdenie, či aj v prípade, ak dotknutá osoba konala protiprávne a toto protiprávne konanie je v príčinnej súvislosti s následkom, môžu sa osoby v zmysle § 15 OZ, prípadne samotná takáto osoba domáhať nárokov v zmysle § 13 a či z takéhoto konania môžu odvodzovať svoje nároky žalobcovia 1/ až 3/ v zmysle § 13 OZ. Tomu zodpovedá dôvod dovolania, ktorý má základ v tvrdení, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Keďže dovolateľ je oprávnený napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému bola prípustnosť dovolania založená výrokom odvolacieho súdu len z dôvodu uvedeného v ustanovení § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., preskúmal dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu len z hľadísk tohto uplatneného dovolacieho dôvodu.

Uplatnením dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. možno odvolaciemu súdu vytknúť, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Úlohou dovolacieho súdu v prípade dovolania, odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci, je posúdiť, či odvolací súd na zistený skutkový stav použil správny právny predpis a či ho aj správne interpretoval.

V súvislosti s vymedzenou dovolacou otázkou dovolateľ namietal, že v prípade keď aj samotná dotknutá osoba (chodec) zavinila zásah do svojich osobnostných práv (v preskúmanom prípade svoju smrť aj porušením svojej právnej povinnosti), nie je možné, aby sa táto osoba, resp. osoby podľa § 15 OZ (v preskúmanom prípade rodičia nebohého), ani

dotknuté osoby, ktorým bolo následne zasiahnuté do ich osobnostných práv (v preskúmanom prípade rodičia a sestra nebohého) domáhali nárokov podľa § 13 ods. 2 OZ.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v súvislosti s vymedzenou dovolacou otázkou musí konštatovať, že vzhľadom na rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnutie prvostupňového súdu v časti, v ktorej bol návrh na poskytnutie posmrtnej ochrany žalobcom 1/ a 2/ poskytnutím náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zrušené a vrátené tomuto súdu na ďalšie konanie, sa nemôže zaoberať tou časťou dovolacej otázky, ktorá sa týka tohto nároku, nakoľko v tejto časti vec nie je právoplatne skončená. V ďalšom sa preto dovolací súd zaoberal dovolacou otázkou len čo do vymedzenia vo vzťahu k návrhu žalobcov 1/ až 3/ na poskytnutie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 OZ z dôvodu neoprávneného zásahu do práva na ochranu ich osobnosti.

Ústava SR v čl. 19 zaručuje každému právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena. Každý má podľa tohto článku právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa § 11 OZ, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 OZ, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 OZ, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 OZ, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Občianskoprávna ochrana osobnosti fyzickej osoby prichádza do úvahy pri zásahoch do práv na ochranu osobnosti chránených všeobecným osobnostným právom, ktoré sú

kvalifikované ako neoprávnené (protiprávne). Neoprávneným je zásah do osobnosti fyzickej osoby, ktorý je v rozpore s objektívnym právom (právnym poriadkom).

Treba prisvedčiť správnosti záveru odvolacieho súdu, že na to, aby žalobcovia mohli byť úspešní pri uplatňovaní nároku na ochranu ich osobnosti podľa § 13 OZ v prípade, keď žalovaný neoprávnené (protiprávne) zasiahol do ich osobnostných práv zavinením dopravnej nehody, pri ktorej zahynul ich blízky príbuzný, nie je zásadne nutné, aby konanie samej dotknutej osoby (nebohého syna a brata žalobcov) muselo byť po právnej stránke bezzávadné. V súlade s citovaným ustanovením § 13 ods. 1 OZ na to, aby oprávnená osoba (v preskúvanom prípade žalobcovia) mala právo domáhať sa ochrany osobnosti, sa vyžaduje a zároveň stačí, aby išlo o neoprávnený (protiprávny) zásah do práv na ochranu osobnosti. V prípade existencie takéhoto neoprávneného zásahu ide potom o objektívnu zodpovednosť, bez ohľadu na zavinenie. Správanie samej dotknutej osoby pri neoprávnenom zásahu sa stáva právne významným až pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 OZ), ktorú výšku určuje súd podľa závažnosti ujmy a podľa okolností, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 OZ). Týmito okolnosťami sú nielen okolnosti na strane samotného škodcu (v preskúvanom prípade žalovaného), ale súčasne sú to aj okolnosti na strane dotknutej osoby (v preskúvanom prípade nebohého syna a brata žalobcov), na ktoré okolnosti správne súdy nižších súdom prihliadali.

Zo spisu vyplýva, že žalovaný bol podľa § 224 ods. 1 a 2 Trestného zákona právoplatným trestným rozsudkom uznaný vinným z trestného činu ublíženia na zdraví syna a brata žalobcov, keď ako vodič spôsobil z nedbanlivosti dopravnú nehodu, následkom ktorej syn a brat žalobcov zahynul, ktorým výrokom rozhodnutia boli súdy nižších stupňov v tomto konaní viazané. Tým bola preukázaná zodpovednosť žalovaného za neoprávnený zásah do práv na ochranu osobnosti žalobcov, a to do práva na ich súkromný a rodinný život, ktorý bol smrťou ich blízkeho príbuzného natrvalo narušený. Uvedenú zodpovednosť správne súdy nižších stupňov posúdili ako objektívnu zodpovednosť, ktorá zodpovednosť je zodpovednosťou bez ohľadu na zavinenie. Spoluzavinenie samotnej dotknutej osoby, ktoré bolo taktiež z dokazovania vykonaného prvostupňovým súdom preukázané v preskúvanom prípade, má význam až pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 3 OZ, na ktorú okolnosť správne oba súdy nižších stupňov prihliadli popri prihliadnutí na závažnosť ujmy, ktorá žalobcom nepochybne vznikla. Súdy tak v preskúvanom prípade pri úvahe o výške náhrady

nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 OZ správne prihliadli k okolnostiam, za ktorých k porušeniu práva došlo. Nielen k podielu žalobcu, ale i k podielu priamo dotknutej osoby na priebehu dopravnej nehody a jej následku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania prípustného z dôvodu, že išlo o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, sa v tomto konaní mohol zaoberať len právnymi otázkami v súlade s položenou dovolacou otázkou a nie právnym posúdením primeranosti poskytnutého zadosťučinenia, respektíve primeranosti samotnej výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, ktoré samotné neboli predmetom dovolacej otázky a ktoré primerané zadosťučinenie a následne aj výšku náhrady nemajetkovej ujmy posúdili súdy nižších stupňov zhodne.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovanému sa prostredníctvom uplatneného dovolacieho dôvodu a jeho obsahového vymedzenia nepodarilo spochybniť správnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, a preto dovolací súd jeho dovolanie musel ako nedôvodné zamietnuť (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

V dovolacom konaní úspešným žalobcom vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však žalobcom nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo trovy právneho zastúpenia v dovolacom konaní v zákonom stanovenej lehote nevyčíslili a iné trovy dovolacieho konania zo spisu nevyplývajú (§ 151 ods. 1 a 2 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. októbra 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová

